

in op de
f van Ja-
natorische

chtvaardig-
st interes-
ekkend is
ers, waar-
de nadere
een ern-
teur zich
over mo-
bescher-
kritiek te
d. En zijn
iging van
jult, om
et geloof
en eeuwig-

over de
og nader
oorrelatie
artha be-
an Rulers
an belang
p van de
dierd uit-
goed ver-
lig! „Met
een nieuw
de gave
waardoor
weer ge-
anduiding
laar dan
arom hier
— toch
elkaar zal
attingver-
objectieve
angeloo-
vertrou-
voor, dat
motiveerd
alle cau-
t.o.v. de
s t r u -
het stuk
der boec-
en zóó
het ware
gericht

MMER.
2e druk,

zeer veel
de infil-
en bij ons
herdruk.
van Ge-
de auteur
verwerkt,
dat het
wezig zijn
kommen-

de auteur
even toe;
de argu-
had ik
n. Zoo is
t als on-
van harte
nines in
zijn kom-
arperiode
n en mo-
chtig, en
en werk
iet maar
Waarmee
ontbreekt.
is er een
ook dit.
K. S.

LEVEN

veg gaat.
de Evan-
n en met
Hij neder-
zittende
meld had
wandelde
vermoed
te Sichar
maritaan-
ver haar

weende en haar het ras naderende oordeel voorspelde; op den dag Zijner opstanding Zich voegde bij de, met sombere gedachten vervulde, Emmausgangers en hun de Schriften opende, gelijk Hij op den morgen van den Hemelvaartsdag voor het laatst met de elfen den Olijfberg opklom, sprekende met hen over de komst van het Koninkrijk Gods.

Wij lezen daarvan niet met zooveel woorden, maar uit de geschiedenis zelf, zooals die ons in het Evangelie beschreven wordt, is het ons duidelijk, dat ook de Heiland van Zijn Vader het gebod ontvangen had, dat Hij het volk Israël, en in het bijzonder Zijn jongeren, de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen zou openbaren, als Hij langs den weg ging. En hoe is Hij hierin den Vader gehoorzaam geweest!

Maar ook van ons, vaders, eischt de God des Verbonds, dat wij tot onze kinderen zullen spreken van Zijn wonderen, van den rijkdom Zijner genade, van de vastigheid, de beloften en de eischen van Zijn verbond, niet alleen als we met hen thuis zijn, ook als wij met hen langs den weg gaan. Ons verkeer met hen moet er altijd op gericht zijn, als iets vanzelfsprekends, dat zij al beter den Heere, Zijn dienst en Zijn Woord leeren kennen. Zooals de zoon niet anders kan, dan licht en warmte uit te stralen, en daarmee vrolijkheid en vruchtbaarheid rondom zich verspreidt — zoo zal van de waarlijk godvruchtige ouders overal en altijd, waar ze de kinderen om zich heen hebben, iets moeten uitgaan, waardoor hun kennen van den Heere en hun leven voor den Heere wordt verrijkt; dus ook als we met hen langs den weg gaan.

Als de vader met zijn jonge volkje uit wandelen gaat, de stad uit, de velden of bosschen in, waar overheen zich de hemel weift, dan moet het voor hen zijn, alsof ze de toonzaken binnentreden van wat de Heere gewrocht heeft. En daarom de oogen en ooren, en voofal ook het hart open! Want altijd en overal is er iets moois, iets wonders, iets heerlijk te zien en te beluisteren. En dan niet met fiets of auto er op uit, zooals velen in marsch-tempo door het museum hollen — maar zich rustig den tijd gunnen; nu eens zich neervlijen in het gras, om blad en bloem te bewonderen in haar schoonen bouw; of vlinders en bijen bespieden in hun druk beweg, door God bekwaam toegerust tot hun werk; of de velerlei vogels volgen in hun vlucht; dan weer, gezeten aan den waterkant, zich verbazen over den rijkdom van planten en dieren, in allerlei formatie en kleur; of zich verlustigen in het kleurenspeel van den avondhemel en het woord uit Psalm 8 weerklinkt vindt in de harten: „Als ik Uwen hemel aanzie, het werk Uwer vingeren, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt: wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt? en de zoon des menschen, dat Gij hem bezoekt?“ „O Heere, onze Heere, hoe heerlijk is Uw Naam op de gansche aarde!“

Als wij met onze kinderen langs den weg gaan en aan den hemel vertoont zich de regenboog, die altijd het kind opnieuw in vervoering brengt, hoe schoon is dan de gelegenheid om te spreken van de onveranderlijke trouw des Heeren, die naar Zijn belofte, zaaiing en oogst, en koude en hitte, en zomer en winter, en dag en nacht, nimmer doet ophouden, zoodat we in Hem gerust kunnen zijn.

Als we langs den weg gaan, en de wolken onheilspellend zich samenpakken, in koperen gloed gezet door de zon, die daar achter brandt, en het hart vervuld wordt met angst — hoe zal de vader als vanzelf wijzen op wat er in de wereld gaande is, vol dreigingen, van oorlog en revolutie, die God om onzer zonden wil over de volken brengt, maar waarin Zijn volk gescheepje in nood, omdat de Meester aan boord was!

Navolgers zullen we ook hierin hebben te zijn van onze grooten Profet, Die sprak van de muschjes, die verkocht werden twee voor een penning, maar toch niet van den hemelschen Vader vergeten; Die wees op de lellén des velds, bekleed met grooter heerlijkheid dan ooit Salomo had bezeten; hoe zou Hij Zijn kinderen dan niet veel meer bekleeden!; Die heenwijzend naar een stad, gelegen op een berg en van verre gezien wordt, Zijn discipelen wees op hun roeping in het midden der wereld; Die aan den zaaienden landman, aan den visscher in zijn bedrijf, aan den wijnstok en den vijgeboom de stof ontleende voor Zijn ondericht!

Op één ding moge ik nog wijzen. Als de vader met zijn zoon langs den weg gaat, omsloten van de stilte, door niemand beluisterd — hoe schoon is dan de gelegenheid voor den zoon, om de vragen, die leven in zijn hart, de zorgen, die zijn jeugd versomberen, de twijfelingen, die zijn kinderlijk geloof doen wankelen — voor zijn vader uit te spreken; hoe vindt de vader dan gelegenheid om hem te spreken van de onwankelbare trouw van Gods Verbond, van de wondere zorg, die de Heere heeft voor Zijn kinderen, van de genade, die er in Christus is voor allen, die Hem vreezen: „Zoo hoog de hemel is boven de aarde, is Zijne goedertierenheid geweldig over degenen, die Hem vreezen; zoo ver het Oosten is van het Westen, zoo ver doet Hij onze overtredingen van ons; gelijk een vader zich ontfermt over de kinderen, ontfermt zich de Heere over die Hem vreezen“.

HUISMAN.

GRONINGER Brieven

Amice frater.

Wereld- en nationale politiek van onzen dag doen levendig denken aan den Franschen haan, symbool van den overmoed, den chanteclair, die zegt, dat hij met zijn kraaien de zon oproept.

Wij ontmoeten hem in „De vos Reinaerde“ en in den vogelepos van Rostand. Daar is misschien geen dier, dat in het bijgeloof en daardoor in de wereld-litteratuur zulk een groote plaats inneemt als de haan en zijn gekraai.

Het beest heeft er zelf geen schuld aan. De haan kraait, en we kunnen zeggen, dat hij des morgens vroeg daarmee den dageraad aankondigt.

Zijn gekraai is universeel, overal en altijd hetzelfde geluid, zij het met eenige variatie; de oecumenische beweging kan het niet tot symbool nemen, want die wil alle dieregeluiden tot één geluid doen samensmelten. En dat wordt een raar ding.

Het hanengekraai is nu eens een echt volapuk of esperanto. Vandaar dan ook het verhaal van den Groninger, die in een hotel in Parijs logeerend, gewekt werd door hanengekraai en toen verrukt uitriep: dat is het eerste woord Grönnigs, dat ik hier hoor.

In onze dialectische literatuur komt een gewestgenoot voor, die, stokdoof geworden, deze klacht uit: hoe gaan de tijden achteruit: in mijn jeugd kraaiden de hanen, nu doen zij alleen maar meer den bek open.

Die doofheid zou de hiërarchie kunnen verbeelden, ten minste als Chesterton gelijk heeft, dat als de kerk den haan op den toren heeft doen plaatsen boven het kruis, dit de bedoeling heeft, den man, die Petrus' opvolger en plaatsvervanger van Christus hier op aarde zegt te zijn er steeds aan te herinneren, hoe Petrus eens zijn Heer verloochende. Hem dus tot verootmoediging te manen.

Ik vermoed, dat Petrus bij het hooren van hanengekraai aan zijn verloochening zal hebben gedacht. Maar de hiërarchie stopt de ooren dicht.

Het haantje op den toren der hiërarchische valsche kerk doet dan veel meer denken aan menschelijke heerschzucht en gedurige verloochening van het Woord des Heeren, zij het dan ook met veel vrome termen bedekt. Men denke slechts aan den overmoed der Roomse curie, die eerst den paus in de uitoefening van zijn ambt onfeilbaar maakte, en thans de Mariahemelvaart in de belijdenis zal vastleggen.

Consequenter in het kwade dan de gereformeerde hiërarchie, die een spel drijft met hetgeen zij eerst als goddelijke waarheden proclameerde.

Maar om tot den haan terug te keeren, het booze geweten van den mensch heeft zijn angsten in het gekraai van den haan gehoord. Maar men heeft tevens ook allerlei goeds er van verwacht.

In het bijgeloof heeft echter de voorstelling, dat de haan met zijn gekraai niet dan onheil wekt, de overhand. Hoewel ook de andere opvatting niet afwezig is. Het is dan de kleur van den haan die beslist: een zwarte kraait onheil, een witte zegen.

Het zal U niet vermoeien, hoop ik, als ik, mee in verband met hetgeen ik van den Franschen haan zei, enkele voorbeelden uit de wereldlitteratuur noem.

Shakespeare heeft, zooals gij weet, in den Hamlet, de eerste scène, beide opvattingen vermeld.

Als de geest opkomt, die een kwade tijding brengt, kraait de haan, en hij herinnert aan het geloof, dat dit een tijding is uit de onderwereld van booze geesten. Horatio zegt gehoord te hebben, dat het hanengekraai in elk geval den boozen geest waarschuwend aankondigt. En hier had men dan zulk een geval.

Maar Marcellus merkt op, dat de geest met het hanengekraai verdween. Als de haan kraait verdwijnen de booze geesten van den nacht.

Zoo ook in Goethe's „Faust“ als Oreas in den tweeden, klassischen, Walpurgisnacht zegt: des Gebild des Wahns verschwindet schon beim Krähen des Hahns.

Maar hij voegt er aan toe: zulke sprookjes komen en verdwijnen weer.

De Kapucynen in Schiller's „Wallensteins Lager“ scheldt den grooten legeraanvoerder en zegt: hij kan het gekraai van den haan niet hooren. En dat wordt door den wachmeester bevestigd. De veldheer is wonderlijk geboren, zegt hij, en heeft zeer gevoelige ooren. Hij kan het miauwen der katten niet hooren, en schrikt bij het kraaien van den haan.

Ten slotte vertelt Mephistoteles nog van menschen, die gelijken op den haan, van welken men zegt, dat hij meent met zijn kraaien de zon te doen opkomen. Het beest zelf is zoo verstandig, zegt hij, er mee te wachten, tot de zon er is.

Maar — zoo gaat het met de humanisten van de vorige eeuw niet. Zij zijn als Chanteclair. Zij kraaien, en de zon komt op.

En het is merkwaardig, dat er geloovige christenen zijn, die ook dit gaan gelooven.

Ik herinner nu aan de liberalen der vorige eeuw, die een grondwet maakten en dan zeiden: wij bouwen een nieuwen staat. Daarom werd dat woord dan ook met een groote G geschreven.

Nu, wij weten thans heel goed, wat zoo'n grondwet beteekent.

Groen van Prinsterer heeft zijn best gedaan den humanisten van zijn tijd te waarschuwen, soms met

fellen spot, waarover zij dan woedend werden. Thans kraaien de humanisten in de U.N.O. en zij doen een wereld van vrede aanbreken. En de menschen gelooven.

Zij kraaien van rechten van den mensch, en dan zijn die er.

Zoo kraaide men hier van de Benelux, en heel de wereldpers jubelde.

En daarna kraaide men in Straatsburg van het Europeesch parlement en de Europeesche eenheid zal er zijn.

Een gelijk verschijnsel herhaalt zich nu in ons parlement, en socialist met onze christelijke vakverenigingsmensen spreken van de nieuwe inrichting der maatschappij. Altijd weer Chanteclair: hij kraait, en doet de zon opgaan.

Welk een gevaarlijk misverstand leeft hier.

Het is dit, dat de mensch het staats- en maatschappelijk leven kan bouwen; een staat en een maatschappij naar zijn zin kan maken.

Daar is veel kwaad in het leven, maar de machtige organisatie, nu de bedrijfsorganisatie, zal het, grootendeels althans, bannen.

Men kraait van bedrijfsorganisatie, die alles ordelijk zal doen leven, en zij is er. Men kraait van medezeggenschap van den arbeider, en die is er.

Nu is het een redelijke begeerte, dat men gaarne een ordelijk maatschappelijk leven heeft. Maar geen organisatie is daartoe in staat, als de mensch niet naar Gods gebod gehoorzaam leeft.

Men wijst op de gilden, een organisatie, die in een bepaald tijdperk goed kon werken. Maar hoe groot was het bederf, toen in de achttiende eeuw de gebondenheid aan het Woord Gods allengs verdween?

Het egoïsme van wie de macht in handen hadden vierde hoogtij.

En het is begrijpelijk, dat de revolutiestorm deze diep bedorven bedrijfsorganisatie wegvaaide.

De Revolutie neemt echter een kwaad weg en geeft er een erger voor in de plaats. Toen was het: geen organisatie, geen enkele vereeniging in de maatschappij. Een ieder mensch vechte voor zichzelf, en drage het risico van die vrijheid, die ongebondenheid was.

En de liberale overheden vergaten hun roeping, in art. 36 onzer geloofsbelijdenis zoo schoon omschreven: dat de overheid de ongebondenheid der menschen keeren moet, opdat alles met goede ordinantie toega. De overheid maakt den staat niet en bouwt niet de maatschappij. Maar zij is er om het den menschen in allen levenskring mogelijk te maken in gehoorzaamheid aan Gods wil en wet te leven door zooveel mogelijk alle hindernis daartoe weg te nemen. Allereerst voor de kerk des Heeren, daarna voor het gezin en voorts in het maatschappelijk leven.

Het liberalisme meende den goddeloozen staat te kunnen bouwen.

Het had dit nog boven de huidige Revolutie voor, dat het de handen in elk geval van de maatschappij afhield, hoezeer de overheid daarbij ook in gebreke bleef.

Maar thans is er de socialist, die de maatschappij aangrijpt en een nieuwe samenleving bouwen wil door de macht van den staat.

Terecht heeft Churchill gezegd, dat het socialisme dit niet vermag. Het communisme wel, want dat doet een kleine bovenlaag in weelde leven ten koste van een slavernij, erger dan in een heidenschen staat. De heel oude maatschappij dus terug.

En de christelijke partijen zien wel het gevaar van zulk een staatsmacht, maar zij stellen daartegenover een gemaakte bedrijfsorganisatie, die zooveel mogelijk buiten overheidszorg blijft.

Alsof zulke bedrijfsorganisatie niet tot schrikkelijken dwang en kwaad, egoïstisch zoeken van het eigen belang ten koste van heel het maatschappelijk leven zou kunnen leiden.

Daar zijn enkele professoren geweest, die ernstig hebben gewaarschuwd. Zij wezen er op, dat de consument, buiten het bedrijf, de dupe wordt. En die waarschuwing kwam wel wat laat, maar was toch ook, zelfs naar de meening van minister van den Brink, niet heelemaal te onpas. Men gevoelt, dat de opstellers van de bedrijfsorganisatie voor het eigen bouwzel vreezen. Want, zeker, de bedrijfsschappen en voorts de productieschappen zullen straks zelve de verordeningen en wetten kunnen geven, maar — voorzichtig, voorzichtig. De socialist roepen: voorwaarts, al maar meer staatszeggenschap. Christelijke organisatiemannen keeren zich daar nog tegen.

Maar — had de heer Stufkens niet gelijk, toen hij zei, dat de overheid toch nauwlettend heeft toe te zien, en toen hij zijn critiek uitte op de souveriniteit in eigen kring, zooals die thans wel wordt gebruikt om de bedrijfsorganisatie aan te bevelen?

Men zegt, als ik daartegen ook waarschuw: maar gij zelf loofdet voorheen die souveriniteit in eigen kring. Ik wil er echter aan herinneren, dat ik die nooit anders gezien heb, dan als g e h o o r z a m h e i d in elken kring aan het Woord des Heeren, en den eisch voor de overheid, te waken, dat geen harer burgers verhandeld wordt, overal, waar hij leeft en werkt, den Heere te dienen naar Zijn Woord. En zoo handhaaf ik die meening nog.

Maar de gedachte, dat men door organisatie in een tijd van verlaten van het Woord Gods en het zegelend kraaien van den humanistischen haan een goede maatschappelijke inrichting bij wet in het leven

kan roepen is, voor wie gelooft wat de Schrift van den mensch zegt, niet te aanvaarden. Nooit, maar vooral nu niet.

Men bouwt met een compromis van socialisme en roomsch solidarisme en wat men dan christelijke beginselen noemt, geen nieuwe betere maatschappij. Men kan wel kraaien, denkend de zon te doen opgaan, maar mag hierbij wel denken aan het bijgeloof, dat zegt, dat de haan, als hij zeven of tien jaar oud is een ei legt, waaruit een cocatrice, een basilisk voortkomt, een giftige slang.

De Schrift spreekt van de ongerechte goddelooze lieden, die vertrouwen op ijdelheden en leugen spreken, en zegt dan: zij broeden basiliskusieren uit. Prof. Ridderbos vertaalt: men vertrouwt op nietswaardige vonden en spreekt valsheid; men gaat zwanger van onheil en overlast en baart onheil. Eieren van gifslangen broeden zij uit en spinnewebben weven ze. Jesaja 59: 4 en 5.

Met het allesbedervend bijgeloof heeft dit niet te maken. Maar dit is wel zeker, dat van een voorzichtige compromis met de Revolutie, met het socialisme evenmin iets goeds kan worden verwacht dan van het goddelooze liberalisme der vorige eeuw.

Daar is altijd gezegd, dat een gezonde orde in het bedrijfsleven groeien moet. Van een opgelegde organisatie door den staat werd geen goeds verwacht. Als er geen terugkeer is tot de gehoorzaamheid aan Gods wil en wet kan geen enkele organisatie heil brengen. De man der revolutie kraait, en zegt de zon te doen opgaan.

Maar hier heeft, naar wij moeten vreezen, de Kapucyn in Schillers „Wallensteins Lager“ gelijk: na de U (het hanengekraai) komt meteen de Wee, „das ist die Ordnung im A.B.C.“

De allesbeheerschende staatsmacht van socialisme en communisme is het eind van het revolutionaire „phabet“.

Met hartelijke groeten en heilbede uw toegenegen
MARNIX.

KERKNIEUWS

Beroepen te:
Zoutepui, C. v. d. Jagt te Voorschoten.

Aangenomen naar:
Voorthuizen, Cand. W. G. Raven te Eindhoven.

Bedankt voor:
Aduard, Barendrecht, Berkum, Driebergen-Doorn, Garreweert, Minnertsga, Pernis, Twijzel, Valthernmond en Wieringermeer, Cand. W. G. Raven te Eindhoven.

IJMUIDEN, Adres Kerkeraad: J. Kramer, Wijk aan Zee, 174.

DS A. G. HOEKSTRA te Utrecht is telefonisch aangesloten onder nr 11236.

ZEIST, Adres Kerkeraad: C. van Otterlo, Roemer-visscherlaan 3, Zeist.

ZEIST, Onder groote belangstelling van de gemeen-

te en van velen daarbuiten werd op Zondag 30 October Ds H. Veltman, gekomen van Den Bosch, bevestigd door Ds v. d. Born van Amersfoort, met de woorden uit 2 Cor. 2: 14-17.

Donderdag 3 Nov. heeft Ds Veltman zijn intrede gedaan in het kerkgebouw van de Chr. Geref. Kerk, daartoe door dien Kerkeraad bereidwillig afgestaan.

TIEL-ZALTBOMMEL. Cand. C. van Leeuwen zal D.V. op Woensdag 9 November in een gezamenlijken Dienst des Woords van de Kerken van Tiel en Zaltbommel in laatstgenoemde plaats als predikant bevestigd worden door Ds W. Scheele van Arnhem. De intrede zal in denzelfden dienst plaats vinden.

NIJEGA-OPEINDE. In verband met nieuwe Vrijmaling, en het werk der voortgaande Vrijmaling, besloot de Kerkeraad, zoo spoedig mogelijk in Rottevalle diensten te gaan beleggen. Dit plaatst ons echter, als kleine, vacante Kerk, voor groote moeilijkheden. Er wordt heel sterk gevoeld de groote behoefte aan een eigen herder en leeraar. Getracht zal worden hiertoe te komen. Inmiddels zal een beroep gedaan worden op onze predikanten.

CLASSIS ASSEN. De classis Assen heeft in haar vergadering van 20 Oct. j.l. besloten de classis Assen te splitsen in 2 classes, te weten classis Assen en classis Hoozevee. Tot de classis Assen zullen behoren de volgende kerken: Assen, Bellen, Diever, Haulerwijk, Hijken, Oosterwolde, Smilde en Zuidlaren. De classis Hoozevee zal omvatten de kerken: Emmen, Emmer-Compascuum, Emmer-Erfschelderveen, Gees, Hoozevee, Meppel, Ruinerwold-Koekange en Zuidwolde. Per 1 Januari 1950 zal de splitsing een feit worden.

ZENDING. Wat de zending betreft heeft de classis Assen uitgesproken, dat de kerken van Groningen, Drenthe, en Overijssel haar werk op het haar door den Heere gelaten zendingsveld van Oost-Soemba behoeven voort te zetten. Ze zal zich met een verzoek tot de e.v. Part. Synode wenden om zich in gelijken geest uit te spreken.

PREEKCONSENT VOOR STUDENTEN. De Classis Enschede heeft in haar vergadering d.d. 20 October het volgende besloten:

De classis Enschede spreekt uit bereid te zijn aan studenten aan de Theol. Hoogeschool te Kampen, die geen colleges meer behoeven te volgen, indien daartoe een verzoek wordt ingediend met overlegging van een attest van leer en leven van hun kerkeraad, na een colloquium een preekconsent te verlenen binnen het ressort der classis. Hierbij zijn van dat colloquium vrijgesteld degenen, die het reeds tevoren voor een classis der Gereformeerde Kerken hebben afgelegd. Wat deze laatste bedoelden betreft wordt de gelegenheid geopend zich te wenden tot den scriba van de tegenwoordige classis, ds G. van Dooren te Enschede, Lasondersingel 115, telef. 3751, terwijl het moderamen machtiging wordt verleend aan het besluit der classis ten aanzien van laatste bedoelden uitvoering te geven. Het consent wordt verleend, zolang de classis dit voor haar noodig oordeelt, voorloopig voor den tijd van een half jaar, waarna het kan worden verlengd.

Uit de bespreking wordt het volgende doorgegeven. De synode van 1946 heeft het besluit van 1908 betreffende het optreden van studenten buiten werking gesteld „tot de volgende synode“. Nu heeft genoemde synode geen overwegingen bij haar besluit gevoegd. Wel wordt in het rapport gezegd, dat het-gebruik-maken van stu-

dentenkrachten het gevolg is van de tijdsomstandigheden; „dat tot afschaffing van dezen maatregel moet worden overgegaan, zodra zulks mogelijk is“; „dat de nood echter alsnog te groot is om hiertoe te besluiten“, omdat dit praktisch zou neerkomen „op nog zwaardere belasting van onze predikanten, die nu veelal reeds drie à vier keer per Zondag preeken“. Uit dien noodtoestand is dan ook te verklaren, dat de kerken reeds vóór de synode van 1946 de verbodsbepaling van 1908 terzijde hebben geschoven, waarover de synode zich niet afkeurend heeft uitgesproken. Als de synode van 1946 besluit, de verbodsbepaling van 1908 buiten werking te stellen „tot de volgende synode“, kan de bedoeling moeilijk geweest zijn, daardoor uit te spreken, dat alsdan de noodtoestand is opgeheven, daar ook de synode van 1946 de toekomst niet in haar hand had. Ergo kan de bedoeling geen andere geweest zijn dan dat de situatie op de volgende synode (in casu 1948) nader onder het oog zou worden gezien. Dit laatste is echter helaas niet gebeurd, waardoor een onzekere toestand is ontstaan.

De classis gaat er in groote meerderheid van uit, dat de nood, waarvan de synode van 1946 uitging, voor haar ressort nog bestaat. De helft der classis is vacant, terwijl de aanwezige predikanten ook meermalen een naburige, bijna geheel vacante classis moeten helpen. Daarom meent de classis, nu de classis Zwolle de preekconsenten heeft ingetrokken, gerechtigd te zijn, zelf in haar behoefte te voorzien door 't nemen van bovenstaand besluit. Ten overvloede zij opgemerkt dat degenen, die thans reeds een preekconsent bezitten van een andere classis, geen aanvraag behoeven in te dienen.

DOOP VAN GEADOpteERDE KINDEREN. Na zeer breede bespreking aanvaardde de classis Enschede het voorstel van de Kerk van Enschede en zond dit door naar de particuliere synode met verzoek om aanvaarding en doorzending naar de Generale Synode, in geval van „adoptie“ van kinderen van ongelovige ouders, den weg naar het doopvont voor de pleegouders met hun geadopteerde kinderen niet te versperren.

NIJMEGEN-VELP. Met het oog op de dringende behoefte van elke gemeente om een eigen predikant te hebben, doch geleet:

op het groote tekort aan predikanten,
op het zielenaanbod der gemeenten,
op de wenschelijkheid het honorarium meer in overeenstemming te brengen met den huidige levensstandaard, en op de noodzakelijkheid den steun van Classis en Provincie te beperken,

hebben de Kerken van Nijmegen en Velp een overeenkomst gesloten tot wederkeerige hulp.

De te Nijmegen te beroepen predikant zal op Zondag driemaal het Woord bedienen; één van de vier diensten per 14 dagen wordt dan in elke gemeente een leesdienst.

Elke week is de predikant gedurende twee dagen ter beschikking van Velp voor ambtelijken arbeid.

De overeenkomst is tot stand gekomen nadat beide gemeenten ter zake zijn gehoord en is ingegaan na onder-teekening door beide Kerkeraaden op een gemeenschappelijke vergadering, gehouden op 25 October 1949 te Nijmegen.

Aan het einde dezer vergadering is door den Voorzitter van Nijmegen den Heere lof en dank gebracht voor de wijze, waarop in broederlijke samenspreking deze overeenkomst tot stand mocht komen. Beide Kerkeraaden zien dit resultaat als een rijken zegen des Heeren, tot heil van beide Kerken en tot bevordering van Christus' Kerkvergaderend werk.

VERSCHEENEN:

Om Woord en Kerk II

door Prof. Dr K. SCHILDER.

Samengesteld door Prof. C. Veenhof.

Uit den rijken inhoud:

- I. Bouwend de Kerk.
- II. Strijdend voor de Waarheid.
- III. Toetsend de feiten van den dag.
- IV. Op de paden der politiek.
- V. Afscheid nemend en ontvangend.

Dit boek is te beschouwen als een tweede deel op het reeds verschenen werk onder gelijklopenden titel. De band is dan ook in precies dezelfde uitvoering. 254 pagina's met een jeugdportret van den schrijver uit de jaren, toen hij deze artikelen geschreven heeft. Ook uit kerk-historisch oogpunt is dit werk een belangrijk boek.

Prijs f 5.— gebonden.

Voor abonnees op de R.B.-Serie slechts f 2.50.

Verkrijgbaar bij den boekhandel of rechtstreeks bij de uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE N.V., Goes
GIRO 36000

BELANGRIJK BERICHT

Binnenkort
zal verschijnen
een prachtig boekwerk

NIETS NEVENS U!

BIJBELS DAGBOEK

Samengesteld door ds H. Veltman en geschreven door tal van onze eigen predikanten. — Het wordt gedrukt op prima houtvrij papier, gebonden in heel linnen, goud-stempelband en met gekleurde snee. — Dit is nu iets waarop velen hebben gewacht; dikwijls weten we niet een geschikt cadeau te geven bij verloving, huwelijks of belijdenis. — Dit prachtboek kost slechts f 6.50.

Bijzonder geschikt voor onze jongens in Indië en allen die in de vreemde zijn!

GEEFT U NU REEDS OP.

Bestellingen bij de boekhandel of rechtstreeks bij de uitgever:

J. BOERSMA, ENSCHEDE

De „AANVULLENDE BRANDPOLIS“
van
De „ASSUMI“ van 1896, 's-Gravenhage

Vooraanstaande juristen en economen zeggen:

„even nuttig en even noodzakelijk
als de gewone Brandpolis“

Ook voor kerken, scholen en stichtingen.

Onze goede God verblijdde ons zeer door een welgeschapen zoon te schenken.

Wij noemden hem

WIECHERT GERRITDINUS PAUL.

De HEERE maakte alles wel.

W. W. J. VAN OENE,

V.D.M.

I. VAN OENE—RAAP.

Schiedam, 28 October 1949.
Rembrandtlaan 30a.

Belangrijke Boekverkoop te Kampen

op 22, 23, 24 en 25 November a.s.

DUIZENDEN BOEKEN

op alle gebied zullen publiek worden verkocht, waarbij o.a. de Bibliotheek van wijlen Ds A. VAN WILLIGEN, Ned. Herv. Pred. te Rijssen. Na ontvangst van f 0.25 volgt toezending van catalogus. Giro 64075. Niemand verzuime deze belangrijke verkoop bij te wonen.

G. B. O. S. KAMPEN.

Houder van Boekverkoopingen.

Inzendingen voor volgende veiling worden steeds aangenomen.

Verkoop van Zaken, Bedrijven, Landgoederen, Boerderijen, enz. Taxatie's van Goodwill, Roerende en Onroerende Goederen.

DOOR GEHEEL NEDERLAND.

Makelaars- en Zakenbureau

G. J. VOS - KAMPEN

BURGWAL 81 - TELEFOON 403.